

“Maar jullie wonen toch fantastisch..?”, vraagt de andere kant van de lijn retorisch . We willen verhuizen. Particulier Opdrachtgeverschap verkend. Maar we hebben nu niet de energie om ons eigen huis te bouwen. Dit huis is echt mooi, past ons perfect, maar het hier is te rustig. Er gebeurt echt helemaal niets. En veel mensen dromen daar van. Maar voor ons is het 30 jaar te vroeg gebleken.

Ik wil graag in een wat drukker wijk wonen, mijn vrouw dichterbij haar ouders. En dus zal ons huis binnenkort te koop staan. “Al wat op het oog?”, informeert de andere kant van de lijn? En dat hebben we. Een huis, net even kleiner dan deze waar ook nog eens van alles aan gedaan moet worden. En dan ook nog eens in een buurt die als lastig bekend staat.

Maar mijn vrouw is verliefd en ik zie het eigenlijk ook helemaal zitten. We hebben al een paar keer in de buurt rondgelopen. Wat mij opviel is dat iedereen zo lekker met zijn huis bezig is. Geen huis is het zelfde. Garage in de tuin, een serre. Verderop een aanbouw. De beoogde burens hebben een nieuwe pui en een goed aangelegde tuin. En toch klopt het, hoort het zo. Alles bij elkaar is het net een dorpje.

En zo gebeurt ook in Almere wat in veel oude steden ook gebeurt. Een buurt krijgt een nieuwe generatie bewoners. De huizen zijn relatief goedkoop en vormen slechts het vertrekpunt van wat er gaat komen. Ik troost mezelf met de gedachte dat dit ook een soort Particulier Opdrachtgeverschap is. Het wonen naar je eigen hand zetten. Op papier en PC is het huis al helemaal aangepast aan onze wensen. Financieel lijkt het te kunnen.

De keukenfolders en badkameraanbiedingen zwerven weer door het huis. De woning- en interieurbladen liggen klaar om ons te inspireren. Reclame van de Gamma wordt nauwkeurig doorgeplozen. En we zijn weer op pad geweest richting de beroemde Outlets Loodsen en Silo's met trendy (?) en goedkope (???) woonblablabla. Een ritje VT-Wonen, zeg maar.

En, o ja: we hebben een bod uitgebracht...